

◆ Poeziya

Emin PİRİ**QIZ QALASI**

Bakının bəkarəti
Qız qalası,
tək tənha yalqız qalası...

Harda darıxan varsa,
Qız qalasını göstər.
Hər qız qalası yanında
bir oğlan qalasını istər.
Ancaq
Şuşa qalasına
qonaq getmək də
keçir könlündən
Qız qalasını.

Səhəng alıb çiyinə
sudan gəldiyi günlər
qalıb dəbani altda,
qalıb zamanın altda.

Anlaya bilmir
ayaq səslərinə dolayan
əcəbi sözləri, kəlmələri,
uzaqlardan gəlmələri.

Dolanbac pillələrdə
firlənir zamanın başı.
Qız qalası-
dənizə uzanan barmağımızda
üzük qaşı.

Gecələr qoynuna qaçib
cırmaqlayar dağalar ətəyini.
Tutsa,
guya qalxıb siləcək
əslərdən bəri
doluxsunan gözlərini.

Qucaqlayıb bu qalının kölgəsini
üzünə sürtər dəniz.
Uyuyar işıqlı şəhər,
pıçiltıyla danışar dağalar-
birdən oyansa, Bakı
sual dolu baxışlarına
Qız qalası
nə cavab verər?!

Səhər...
Qız qalası
üz-gözündə dənizin izi.
Günəş boylanar,
qızarar öpüş yeri...

Əsrlərin daş yaddaşında
süzər qolları,
dövrəsindəki qızlarla
yallı getmək istəyər -
qollarını açan olsa.
Bəlkə də qoşulub gedər,
keçər eşqin dənizindən
Yelena kimi...
Götürüb qaçan olsa.

ÖLƏN DƏNİZLƏRİ KİM AĞLAR?..

Günəş işığına, gəmi fitinə oyandı
dənizdən çıxır buludlar.
Bu səhər
boxtı tora ilişib baliqçının -
tilova gəlmiş baliqlar.
"Bəs hardadı,
yola gələn baliqlar,
yola gedən baliqlar,
pullu-pulsuz,
hamısı
putla gedən baliqlar?"

Söymə bu dənizi, baliqçı qardaş,
xırda soxulcana gəlməz hər baliq.
Bir dəfə də öpüş qoy tilovuna
bəlkə, sevgiyə aldandı
bir baliq düşsə "toruna".

Balıqlar dənizi sevdiyi kimi
dünyada sevdiyin bir qadın olsa,
sən onun, o sənin həyatın olsa,
biryolluq atarsan toru, tilovu.

Həm "mənim Tanrım" deyib
tək Allahu
öz aralarında
bəla bilmədikləri tək,
yüz illərdi bu dənizi
bölür, bəlir
bəla bilmir adamlar.
Bu qədər tordən, tələdən
necə çıxıb bu dəniz?
Bilə bilmir adamlar.

Dəniz soyuqlayıb,
neftçilər çartib belini,
qan alır bu dənizdən.

Hə, balıqçı qardaş, belə...
na soyuq deyimədən,
na susuzluqdan öləcək
bu dəniz...
Qorxuram qansızlıqdan öl!

Ölən dənizlər var,
ölü dəniz var.
Ölən dənizləri görən kim ağlar?!..
Bir gün bu dənizin başı üstündə
durub saçlarını yolar buludlar...

OYUN

Əsəbimi soyutmaq istəyirəm
bir şeylə:
təpik vurasan yer kürəsində
Marsla Venera arasından keçə,
sən də sevinəsən "Qol vurdum!!!" deyə.

Günəş yüyürə ardınca,
qışqırıb bağıra arxınca,
əl atıb saçını yola-
ay oğlan, topumu qaytar dala.

Ən çox sevdiyi qadından da
bezir adam.
Başının üstə qaldırır
Yer kürəsini
səxasan Marian çökəkliyinə
bir qadın ucubətindən.

Günəş dar ağacı,
dünya edam kürsüsü -
haqq-nahaq asılır hamı.
... bu Yer kürəsini
sapand daşımaq
atıb Bermud üçbucağına
gizlədəsən özünü.

İsanın saqqalı kimi
dalğaları günəş şafəqləri -
həvarilər dövrəsində.
Bir sahar oyanıb görəcəyik
başqa Qalaktikaya köçüb
planetlərdən birisi.

Şeytan barmağında
ipləri yellənən beşikdi bu Yer.
Demək, tabutmuş bu beşik
yatarmaqçün ölüləri.

Bu dünya oyundu -
oynayıb
kişiyə qadın,
adamları Şeytan.
...Alınmıza
bu oyunun hesabını
çoxdan yazıb
Oynadan.

SURİYA

Şeytani daşlayır
nə qədər zəvvar.
Hara yoxa çıxır
atılan daşlar?
Bəlkə, uşaqların başına düşür!!

"Allah, Allah" deyir
bu daş atanlar.
Kim idi, axı,
bəlkə, şeytan daşlayırdı Allahı!!
Atılan daşlardan
atılan uşaqlara
xoşbəxtlik sarayı tikmək olardı.

Sevməz Şaxta babanı
burda uşaqlar.
Hədiyyəni torbasından yox,
tabutban çıxarar.
Oyuncaq yerinə
bayram gecəsi
buxarıdan mərmi atar.

Səriət qamçılarına
gərək yox burda.
Yer kürəsinin meridianları
hər yerdə qamçıya çevrilib
kürəyində qadınların.

Əri cəhəddə olan
hamilə gəlin
hər an gələ biləcək
qara xəbərini qorxusundan
uşaq salır.
Analar uşaq yox,
şəhid doğur daha.

Yeni İsalər doğulur,
daşları Məryəmlər.
Bircə günahı varsa,
ər yolunu gözləməkdə.
Asılır İsalər,-
günahı atasızlıq...

Oyuncaq silahlardan da
qorxur uşaqlar -
birdən dili açılar!!!
Allah da köməyə gəlmir!
Canına qorxu düşüb körpələrin -
bəlkə, terrorçular
əsir götürüb onu da?

Hamıdan çox uşaqları sevar
müharibələr.
Kiminin alından,
kiminin gözündən öpər.
Tanrı
daha tez sevdiklərini aparır deyirlər.
Allahın öpüşüdü,
bəlkə, elə bu güllələr?!

Dollardan boylanan,
dollarda can verən cənab
qımışib gültürdü ciblərdə.
Axan göz yaşları,
tökülən qanlar
təzə nəfəs kimi
can verir ona.

Həyasızcasına təpiklər,
güllələr döyməz qapını...
Anaların əlindən alıb
beşiyi özü yellər
mərmlər...

Ağlayanda qıdıqlayıb
güldürər körpələri.

Bu qızcıqaz da
cuppulu barmaqlarıyla
qıdıqlayıb
atasının baş daşını.
Uşaq ağı...
Yadında belə qalıb,
bəlkə, güldürə bildi atasını...

UŞAQLIQ İLLƏRİM ASAN KEÇMƏYİB

Çətin keçib uşaqlığım,
ayaqqabımı yırtıtlardı
böyüyəndə ayağım.
Ayağınız böyüməsin deyə
dua etmisinizmi heç?!
Uşaqlıq illərim asan keçməyib...

Sərhədin
tikanlı məftilləri kimi görünürdü
kasıb uşaqlarının gözündə
məktəb bufetinin qapısı.
O sərhədi keçə bilmək
alın yazımıza qarşı
ən böyük üsyan idi,
bəlkə də həyatımızın
ən böyük inqilabı!

Anamın erkən ağaran saçlarında
görünürdü
ala bilmədiyi oyuncaqlar,
taleyin oyuncağına çevrilmişdik.
Bəs, hardaydı
körpələri sevən Tanrı?!

Hindus olmasaq da,
atamızın cibinə görə
bölmüşdülər bizi
sınıf otaqlarında
kastalara.
Dəniz suları okean sularına
qarışmadığı kimi
bizi qarışdırmazdılar...
Heç də sevgidən udmur
okean balıqları
dəniz balıqlarını.
Oynayanda belə varlı uşaqları
bizi özlərinə yaraşdırmazdılar.
Paltarının yamağını gizləməkdə

varlıların gözündən
kasıb uşaqlarının oyununu.

Kişilər ağlamaz deyən anam
yerimə özü ağlar,
nağil söylərdi...
Göydən üç alma düşməzdi amma,
deməzdi bunu anam,
qorxardı ki,
birdən ürəyimiz alma istəyər...

ÖLÜM KÖLGƏSİ

Aldadasan hamını...
Elə özünü də,
Tanrını da,
Onun yazdığı
75 illik ömrü də.
28 yaşında
atasan özünü
dənizin qolları arasına.
Cürəsan alın yazısının qalan səhifələrini,
balıqlar öpə gözündən,
yosunlar anantək bələyə səni.
Allah köks ötürüb deyər:
"Bağışla.
bağışla mənil..."
Mənin gücüm çatan iş deyil bu iş-
alın yazısında proqnozların
özünü doğrultmur buralarda heç....

İkiəlli yapışıb tavandakı ipdən
özünü asan gəncin kölgəsi,
körpüdən ölümünə tərəf boylanan
bir başqasının da kölgəsi
boğulub dənizdə çoxdan...
Bax, bir balıq da
asır özünü göydən.
Ancaq kölgəsi hələ də üzür dənizdə.
Kölgəmiz cəsaratlı çıxır,
deyərsən, özümüzdən.

Səni sevmək
zülüm bir işdi -
burda doğulmaq kimi,
alın yazısını
sondan əvvələ oxumaq kimi...
Səni sevmək
müsləman orucunda iftara gələn
çoxillik şərəb kimidi...
Bir az da
hərdən çimdikləyib qabırğasını

Əzrayilla məzələnməkdə.
Burda səni sevmək,
burda yaşamaq
Əzrayıl kölgəsində sürünməkdə.

Orda
həbsxana divarları ucalır,
bir ağac boylamir həyatından.
Hər mövsüm gözətçi budayır
divarlardan çıxan budaqlarını.
Azadlığı
məfəüllərdən kənara çıxan
kölgəsi dadır bu ağacın.

Allah,
yuxularımız necə,
onları da yazmısan alın yerinə?!!
Şeytan Allahın,
gəcə gündüzün,
məni sənin,
yuxular həyatın kölgəsidir.

ANALAR DA ÖLÜR

Səni də aldadarlar,-
analar ölməz deyər.
Qırxında, ya ilində
görüşünə gedərsən.
Qəbrin qolları yoxdu ki,
qalxıb səni qucaqlaya.
Gözlərindən öpər ancaq
hardan gəlib, hara getdiyi
bilinməyən
bir bulud parçası.

Uşaq evinə
yetim kimi atılıb
dışlanarkən anlarsan-
analar ölürlər!!!

Yuxuda
ananın əlləri bilib,
yatacağın soyuq
dəmir barmaqlarını sıxarsan.
Qucaqlayıb yatdığı
cənsiz ayı balası
gəcəyarısı
soyuq tərəfində oyadıb səni
gözlərinin düz içində pıçıldar:
"Analar da ölürlər, dostum..."

Yaman şaxtılı keçər
yetimliyin qış fəşini.

Bax,
soyuqdan titrəyən
gülün, çiçəyin
indi yuxusunda kəpənək uçur.
Bəs, sənin yuxuna
hansı mələk enib, balaca?!

Böyüdükcə
bu dünyanın ən gözəl xanımları
incə barmaqlarıyla toxunar saçlarına,
toxunar...
Hər qadının əlində
axtararsan,
oxşarsan ananın
qabarlı barmaqlarını.
Anan yoxdu deyə
ən çox sevdiyin
qadına da qışqarırsan xoşbəxtliyini...

Sən nə bilirsən, balaca?
Hələ özün də bilmədən
böyüməyə can atırsan
soyuq torpaq qucağına
isti ana qoynundan.

Bundan sonra lay-lay deyib
yadırmaq səni.
Yuxundan oyadər
anasızlığın lay-laylayı.
Analar fərqli ölər,
anasızlar eyni cür ağlayır ancaq.

Tora düşmüş
delfin balası kimi ağlırsan.
Dünya dəniz ağgözlüyü ilə
udar göz yaşlarını.
Necə anaların,
anaların necə öldüyünü
Anlırsan,
Anlırsan...

DÜNYANIN ƏN TƏMİZ YALANI

Yağma qar,
yağma
əlcəyim olmasa da,
əllərim üşümür mənim.
Atamın
"Daha yeddi yaşın var,
böyük kişisən,
heç kişi də əlcək taxar?!"
sözləri üşüdür məni.

Yalan danışmağı bacarmır atam -
dodaqlarının titrəməsindən,
gözlərinin dolmasından bilinə
ciblərinin boşboğazlığı...
Qar qardaş,
dünyanın ən təmiz
yalanı sənənsən.

Qar qardaş,
məna görə yox,
atama görə yağma.
O, yalan danışmağı bacarmır.
Ata-öğul arasına girmə, qar.

Yağma,
çirkli əllər atmasın səni,
çirkli ayaqlar altında
əzməsinlər təmizliyini.
Təmiz dillər
çirklənməsin sənə görə,
yağma.

Uşaqların sızıldayan
barmaqlarında üşümə,
isti əlcəklərində qızın, qar.

...Uşaq əllərini özləmişdi qar:
qar vardı;
uşaqlar yoxdu;
müharibə qovmuşdu
yavruları torpaqlarından.
Onların yerində
tanklar oynayırdı.
Qar ağlayırdı uşaqlar üçün,
can verirdi
tankların
qanlı tırtılları altında.

Qar istəyir uşaqlar -
tanksız,
yalansız,
əlcəkli qar.
Yağdırsa belə yağ, qar!

ÜSTÜ-BAŞI TOZLU ŞEİR

Nə olsun ki, yanaşırım
adın bilmədiklərimə.
Mən şeir yazmıram, xanım,
dadın bilmədiklərimə.

Hayandansan, haralısan
elə də maraqlı deyil.
Heç səndən əvvəlkilər də
dünyanın marahı deyil.

Gah nazını, gah fikrini,
gah da yükünü çəkirəm.
Mən yazıq çarmıxa gedən
İsa çəkəni çəkirəm.

Vurulmuşam,
divarına
vurulan bir şəkil kimi.
Çəkirsən məni özünə
quraqlıqda çat-çat olmuş
torpaq suyu çəkən kimi.

İyde ağacı altından
qıraq ol, xatası çıxar.
Bu sakit may gecəsinin
fevral ayı səsi çıxar.

Mən şeir yazmıram, xanım,
dadın bilmədiklərimə.
Nə olsun ki, yanaşıram
adın bilmədiklərimə.

